

EVANGÉLIUMI MUNKÁS

1927.

„Mindenik az ő jutalmát veszi munkája szerint.” 1. Kor. 3, 8.

MEGJELENIK MINDEN NEGYEDÉVBEN.

2. szám.

Gyakorlati kereszténység.

«És én János látám a szent várost, az új Jeruzsálemet, amely az Istentől szálla alá a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony.»

«És templomot nem láttam abban: mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma, és a Bárány.» Jel. 21, 2. 22.

A vallás szempontjából vakmerőbbet aligha mondhatna valaki még modern korunkban is. Templom nélkül! Ez arculcsapása a vallásnak! Egy nagy város! Ez a menny valóságos ellentéte. Legeredetibb ebben a dologban az a felfogás, hogy a menny egy város; ez valami teljesen új dolog a vallásos gondolkodás terén. Korunk nagy többsége előtt a mennyország nem más, mint tétlen pihenés. Pedig a kereszténység a nagy városok vallása. Valóságos, reális dolgok között mozog.

Ahol valóságos élet van, Krisztus is ott van, mert ott található — hogy úgy mondjuk — a nyers anyag, mellyel a kereszténység dolgozik — az emberi élet. A kereszténységnek igaz valóságokkal van dolga, mely betölti az egész életet. Vedd el az embereket, házakat, utcákat, jellemeket, megfosztod létezésétől. Ezek nélkül élhet az érzelem, az elragadtatás, kegyesség, babona, sőt még vallás is, de nem az Ember Fiának vallása.

Ha a mennyország csak pihenés, akkor a vallást is úgy foghatjuk fel, mint ábrándozást. Nem annyira templomban, mint inkább a városban (az életben) kell töltenünk időnket.

Az emberek nem vitatják, hogy a templomban van vallás. Arra van szükség, hogy lássák meg a vallást kint a városban is. Krisztusnak túl kell áradnia a templom falain, ki az utcára, házba, műhelybe, társadalmi és kereskedelmi életbe.

A világ összes nagyvárosaiban van már napjainkban is egy olyan város, mely az égből száll alá az Istentől s amelynek «Sion» a neve. Mind-egyikünk vagy épít, vagy pedig az építést gátolja. Falai lassan emelkednek; bizonyos azonban, hogy épülése meg nem szűnik. Ha kevesen is vannak, az ő erejük nagyobb, mint azoké, akik meg akarják ezt gátolni s nem múlik el nap, hogy ama láthatatlan város élő köveiből néhány ne lenne lerakva. Ezt hiinni: hit. Ezért élni: kereszténység.

Sokan vannak, akik szeretnének résztvenni ezen építőmunkában, csak azt nem tudják, hogy hol kezdjék? Ott, hol Kr. szavára a tanítványok megkezdték; a legközelebbi városban. Ne félj attól, hogy elveszíted a mennyet, mikor jobb földet keresel. Biztosak lehetünk a felől, hogy azon dolgok között, melyek a világ megjavítására vonatkoznak, még a legparányibb részlet is különös tárgya Isten érdeklődésének.

Hidd, hogy te is képes vagy egyik-másik dolgot megtenni, amit Jézus cselekedne. Hogy fogj ezekhez? Úgy, mint Jézus. Először megtekintette a várost, azután sírt felette; azután meghalt érte. Hol akarod hát kezdeni? Kezd ott, ahol vagy. Azt a zúgot, szobát, házat vagy hivatalt, melyben vagy, alakítsd át úgy, hogy minél hasonlóbb legyen a mennyországhoz. Távolíts el mindent, ami hazug a társalgásban, levelezésben, családi életben. Ezek csak a keretek még. Beszélj házad népének Krisztusról. Ne mint hittani tételeket, hanem úgy, mint saját felfedezéseidet. És élj is ennek megfelelően.

A legnagyobb jótétemény, amit az ember városával gyakorolhat, az, hogy jó ember legyen. Nem kihívóan, hanem csendesesen; az emberi természet változatos útjai és az emberi lelkek által nyújtott

sokféle alkalmak szerint fognak szolgálni a közjóért. Minden ügynek és közösségnek most is szüksége van jobb emberekre. Ha minden műhelyben lenne egy olyan munkás, mint amilyen a názáreti ácsműhelyben dolgozott, akkor minden munkáskérdés nagyon hamar megoldást nyerne. Ha minden utcában lenne egy olyan otthon, mint Mária otthona Bethániában, akkor a város csiládi élete három generáción át átalakulna. Krisztusnak élete volt vállalása. Sohasem állította meg életét, hogy valami különös dolgokat vigyen véghez, hogy azok vallásosoknak tekintessenek.

Szószeke a hegyoldal volt; gyülekezete egy asszony a kútnál: a betegetek sohasem kerülte ki, bármily gyakran jött össze velük. Ha Krisztusra gondolunk, képzeletünk az útfélen keresi őt, s nem valami templomban. Nem rajzolhatjuk őt papi ruhában, vagy valamely felekezet tagjaként. Ő nem úgy forgolódott az emberek között, mint valami nagyon vallásos ember. Korának vallásos emberei elfordultak a vallás ezen alakjától, sőt megbélyegezték, mint a vallás konok ellenségét. . . . Vannak tömegek, melyek vallják, hogy Krisztus vallásához tartoznak, de ha látják ezt a vallást, alig képesek megismerni. Az igazság az, hogy az emberek csaknem mindent elfogadnak, hisznek és cselekednek a kereszténység nevében, csak a kereszténység egyszerű és szembetűnő feladatait nem. Nagy titok előttünk az a sok minden, ami már végbement itt e földön a vallás nevében.

Templomot nem láttam abban. A vallásnak azon alakjával szemben, melyet János Jézustól tanult, az a vallásosság, mely csupán a formákhoz ragaszkodik, szántszándékos eltérés az igazságtól. Mi köze a pompának, a külsőségeknek, a divatnak, a formának, a ruházatnak és testtartásnak a názáreti Jézushoz! Azért nem törődik az emberiség nagy tömege a kereszténységgel, mert egy másik nagy tömeg azonosítja a kereszténységet a templomi szertartásokkal. Nem követhetnek olyan istentiszteletet, mely a templom falain kívül hatni nem képes, oly vallást, amely ceremóniákban jut kifejezésre, oly hitet, amely az emberi étellel nincs semmi vonatkozásban. A világ nagy részében olyan benyomásokat idéztek elő a kereszténységről, amely a valóságnak teljes ellentéte. Európában egész nemzetek élnek, imádkoznak és meghalnak abban a hitben, hogy Krisztus egyházi Krisztus, hogy a vallás egyházi rendeletek összesége, hogy a hit ragaszkodás az egyház dogmáihoz.

Sok országban az egyházak ellopták Krisztust a néptől és az Embernek Fiát egy áldozati oltárrá tették, kivitték a kereszténységet a városból és be-börtönözték az oltárok korlátai közé.

Az új Jeruzsálem eszménye azonban: semmi templom, hanem Istenlakta társadalom. Ezt nem szabad elhomályosítanunk olyan korban, midőn 99 ember akad, aki azért támad másra, hogy miért nem jár templomba, addig csak egy akad, aki meg akarja értetni az emberekkel, hogy ők maguk a templomok.

Ha nekem kéne egy várost építenem, első volna a templom (gyülekezeti ház) alapköve. Első beszédem azonban arról szólna, hogy a templom legnagyobb haszna az, hogy segíti az embert el lenni nélküle. Az istentiszteleten táplálékot szerzünk a keresztény élet számára.

A szent nemcsak ajtatoskodó, hanem polgár is; a mennysország nem bazilika, hanem város.

A nép között forgolódni, méltányosan bánni mindenkivel, nem úgy érintkezni velük, mint egy szerzetes, hanem úgy mint testvér a testvérral, szolgálni Istent nem külső formákkal, hanem lelkünk szabad indításából, viselnünk a társadalom terheit Krisztus lelkének és céljának megfelelő módon. Ez az Ember Fiának vallása és az egyedüli előkészület a realitások mennysországra.

Jó cselekedetek jókká, igaz cselekedetek igazakká, szívesek szívesekké, isteni cselekedetek isteniékké teszik az embereket. Akik nem lettek ilyenek azok számára nincs mennysország.

Imádkozz, hogy visszaválthasd az elvesztegetett éveket. Keresd, találd meg a mennysországot lakóhelyed polgárai között.

Drumond nyomán.

A Keletmagyarországi Terület II. évi konferenciája.

«De az Úr kegyelme öröktől fogva való és örökkévaló az őt félőkön és az ő igazsága a fiainak fiain.»

Tapasztalhattuk és érezhattük a zsoltáriró eme szavait, amikor ez évi területi konferenciánkat tarthattuk március hó 4—6-ig Battonyán. Területünk munkásai már egy nappal előbb érkeztek meg, hogy a 3-án tartandó munkásgyűléseken részt vehessenek. Konferenciánkon 21 gyülekezetből 70 kiküldött, továbbá nagy számban jelentek meg testvé-

reink is, hogy az Úrtól ígért és várt áldásokban részesülhessenek. Örömeinkre szolgált a következő kedves vendégeink megjelenése: a Divízió részéről Conradi atyafi, aki már hosszú idő óta fáradozik Isten országának építésén, a Magyar Unió részéről Minck A., Wicklein A. és Sohlmann K. atyafiak és a kiadóhivatalunk részéről Stein H. atyafi.

Konferenciánk folyamán négy konferenciái ülést tartottunk, melyeken Területünk dologi ügyei lettek megtárgyalva. Az első ülést területünk előljárója, Zeiner atyafi, március 4-én délelőtt 11 órakor nyitotta meg a 100-ik zsoltár verseinek felolvasásával. A mi Istenünk velünk volt és megoltalmazott bennünket és az elmúlt munkaév után ismét összegyűjtött, hogy megáldhasson minket.

Területünk előljárója fölolvasta jelentését, melyből tapasztalhattuk, hogy a sok nehézség dacára is az Úr óvó és segítő keze az egész év folyamán felettünk őrködött. Az elmúlt évben az Úr kegyelméből 13 munkás (három felszentelt prédikátor, egy próba-, három segédprédikátor és öt misszionárius) hirdethette Isten ígését 43 különböző helyen.

1926 január 1-től december 31-ig keresztség és szavazás, valamint levél által 114 lelket vehettünk fel. Vesztességünk volt az év folyamán halálozás, kizárás és levél általi elbocsátás folytán 48 lélek. Tiszta növekedésünk volt 66 lélek, miáltal a tagok száma 593-ról az év végéig 659 lélekre szaporodott. A pénzügyi jelentés a következő képet mutatta: január 1-től december 31-ig befolyt bruttó tized: 380.121,195 K, fejenként átlag 641,013 K. Összes egyéb adakozások: 246.506,410 K, fejenként átlag 415,693 K. Úgyszintén szép eredményt ért el Területünk belmisszió és könyvevangélista osztálya is.

Az előljáró ajánlására a következő három bizottság választatott meg:

Határozathozó bizottság: Sohlmann K., Tulaszewski K., Czmór L., Buzgó M. és Jeszenszky N.

Kinevező bizottság: Minck A., Wicklein A., Fodor A., Kraszkó A. és Görbe S.

Hitelesítő bizottság: Conradi L. R., Stein H., Lauff Á., Jeszenszky B. és Czira F.

A határozathozó bizottság által előterjesztett és a konferencia által egyhangulag elfogadott határozatok a következők:

1. Hála határozat.

«Jó dolog dicsérni az Urat és éneket mondani a te nevednek oh felséges.» Mi is hálás szívvel dicsérrjük az Urat, aki sok nehézség és baj között

kegyelmesen megőrizte életünket és megáldotta az Ő szent művében kifejtett munkánkat. Köszönjük a Divíziónak és a Magyar Uniónak a támogatást amelyben területünket részesítették.

2. Lelki életünk fejlődése.

Az elvett áldásokért indíttatva vagyunk az Úr iránti hálánkat úgy kifejezni, hogy törekszünk Istennek akarátát minden tekintetben hívebben teljesíteni. Igyekezni fogunk Jézust követni azáltal, hogy türelmesek leszünk ha mások türelmetlenek velünk; barátságos és jóságos beszédűek leszünk, ha mások rosszkedvűek ingerlékenyek vagy indulatosak; barátainkról csak jó hírt terjesztünk akkor is ha okunk van feltételezni, hogy azok bennünket bírálják; háládatlan szomszédok iránt is jóakarattal viseltünk; munkánkban és üzleti életünkben becsületesen járunk el és általában mindent az Úr dicsőségére teszünk.

3. A régi alapelvek iránti nagyobb hűségről.

Elhatározzuk, hogy az Európai Divízió által kiadott és itt a konferencián ismertetett régi bibliai alapelveket, melyek ezen «Evangéliumi Munkás» 25. oldalán megjelentek, új lelkesedéssel magunkévá tesszük és a jövőben lelkiismeretesen betartjuk.

4. Belmisszió határozatok.

a) A Szentírással és a bizonyságokkal egyetértve hisszük azt, hogy a hármasság angyali üzenet csak akkor lesz befejezve, ha gyülekezetünk minden egyes tagja kiveszi részét a lélekmentő munkában; azért kérjük tagjainkat, hogy a komoly időkre való tekintettel jobban segítsenek mint valaha az *utolsó üzenet terjesztésében*, ú. m. biblia órák adása, családi összejövetelek tartása, keresztyén szeretetmunka, missziólátogatások és iratterjesztés által.

b) *Olvasás.*

Tapasztalatunk szerint azon tagjaink a legalaposabbak az igazságban, kik könyveinket átolvasva, beleolvasták magukat az üzenetbe. Ezért valamennyi testvérünk szívére kötjük könyveink és folyóirataink állandó olvasását.

c) *Diakónia.*

A diakónus munka erősítése és tevékenységünk kiépítésére ajánljuk a havonkénti gyűlések betartását, a helyi munkás bevonásával.

d) *Nagy misszióhét.*

Elhatározzuk, hogy a «Nagy misszióhét» áldá-

szos tervét a folyó évben is magunkévá tesszük és az Unió által ajánlott időpontban, április 3—9-ig Indiáért dolgozunk.

e) *Önmehtagadóhét.*

Az adventi mű munkásai a nagy szükségletekre való tekintettel önmehtagadást gyakorolnak ez évben is, azáltal, hogy egy heti fizetésüket az Úr művének adják. Tudva azt, hogy a munka csakis összes tagjaink részvételével fog lezárulni, elhatározzuk, hogy csatlakozunk munkásainkhoz és felkérjük mindazokat a testvéreket, akik csak tehetik, hogy az áldozathozatalban vegyenek részt.

f) *Aratási hálamunka.*

Mivel az aratási hálamunka nagyszerű tervnek bizonyult úgy az igazság egészségügyi pontjainak terjesztésére, mint külmissziónk erősítését szolgáló alapok gyűjtésére, elhatározzuk, hogy ez év november 1-től december 15-ig aratási hadjáratot tartunk és felkérjük összes testvéreinket, hogy a naptár terjesztésében kész szívvel vegyenek részt.

5. Szombatiskolai mű.

Mivel a szombatiskola képezi népünk bibliaiskoláját, amelynek jó vagy rossz menetétől függ tagjainknak a jelenvaló igazságban való fejlődése,

azért kérjük testvéreinket, hogy ez áldásos berendezés *lelkivé tételére és emelésére* fordítsanak állandó gondot.

a) *Adakozás.*

Tudva azt, hogy jórészt szombatiskolai adományaink által tartatik fenn a külmisszió munka, elhatározzuk, hogy az Unió által kitűzött adakozási célt az év folyamán szem előtt tartjuk és elérni igyekezünk.

b) *Családi szombatiskolák.*

Oly csoportoknak, melyek gyülekezetektől távol laknak és még nincsenek megszervezve, azonban barátokozóikkal együtt legalább hat tagot számlálnak, ajánljuk önálló családi szombatiskolává való szervezését.

6. Ifjúsági mű.

Tudva azt, hogy fiataljainknak világiakkal való egybekelése mily lelki veszélyt rejt magában és mennyi kárt okoz közösségünkben, utalva az Úrtól nyert világos utasításokra, szeretettel óvjuk ifjúságunkat a világiakkal való házasságtól.

a) *Korunk és nemzedékünk szemlátomást zül-*

lik és süllyed az erkölcsi mélypontra. Befolyása magával rántja az ingadozókat.

Kérjük fiataljainkat, hogy most álljanak szilárdan a Biblia színvonalán, kitünve erkölcsi tisztaságukkal, mind beszédben, mind ruházatban és magaviseletben példás előképet mutatva.

b) Minthogy ifjúságunk második otthona a gyülekezet, kérjük idősebb tagjainkat, hogy amikor csak alkalmuk nyílik, jóindulattal vegyék körül a fiatalokat, irántuk érdeklődve igyekezzenek bizalmukat megnyerni. E misszió fáradozásaik által értékes lelkeket *tartanak* meg Jézus számára.

c) Kérjük munkásainkat, hogy gondot viseljenek ifjúságunkra és nekik a bibliai tanulmányokban alapos oktatást nyújtsanak.

7. Könyvevangélista határozatok.

Minthogy az üzenet terjesztéséhez a nyomtatott Ige a legjobb és legfontosabb eszközök egyikét képezi, ezért ajánljuk:

a) hogy megfelelő egyének tervszerű kiképzésére és a könyvterjesztés munkájában való megtartására nagyobb súlyt fektessünk.

b) Hogy a könyvevangélisták kiválasztása igen gondosan és a következő feltételek mellett történjék:

1. a gyülekezet, kerületi és területi előjáró ajánlására,

2. tekintetbe vétessék a jelentkező tag hűsége az Úr és a gyülekezeti köteleességek iránt.

3. Elegendő egészség ezen hivatás állandó folytatásához.

c) Hogy egy könyvevangélista magas hivatásának eleget tehessen, szükséges:

1. Az őszinte munkamód Krisztus Lelke és szelleme szerint.

2. A jó befolyás ruházat és magaviselet által.

3. A munkaidőnek jó kihasználása.

4. Adósságok elkerülése a kiadóhivatalnál.

5. A szabad időnek és különös alkalmaknak kihasználása az ismeretek mélyítése és kibővítése céljából.

8. Hűség a tizedben és adakozásban.

Az Úrnak azon rendeletére hivatkozva, hogy hat napig dolgozzunk és minden munkánkat végezzük, elhatározzuk, hogy hűséges munkából igyekezünk élni és az Úr iránti hálánkat azzal kívánjuk kifejezni, hogy Példabeszéd 3, 9. 10. verse szerint járunk el: «Tiszteld az Urat a te marhád-

ból, a te egész jövedelmed zsengejéből. Ekképen megtehetnek a te csüreed elégséggel és musttal áradnak el sajtóid válúi.»

9. A szegények támogatása.

Minthogy az Úr szavai szerint szegények mindig vannak közöttünk, elhatározzuk, hogy tehetségünkhöz képest havonta rendszeresen fogunk a szegények támogatására adakozni;

továbbá, hogy ezen konferencián ugyanezen célra egy külön adakozást rendezünk, amely egy-szeri gyűjtést a gyülekezeteinkben folytatjuk.

10. Közzététel.

Elhatározzuk, hogy a fenti határozatok az Evangéliumi Munkásban megjelenjenek és minden gyülekezetben a munkás jelenlétében felolvastassanak és megmagyaráztassanak.

A kinevező bizottság a Terület tisztviselőkarával a konferencia által elfogadott következő neveket ajánlotta:

Elöljáró: Zeiner Alajos.

Titkár: Jeszenszky Nándor.

Pénztárnok: Greiner Sarolta.

Osztályok titkára: Sohlmann Károly.

Könyvev. vezető: Czmór László.

Bizottság: Zeiner A., Lauff Á., Tulaszewski K., Jeszenszky B. és Porcsin I.

Leszámoló bizottság: A területi bizottság tagjai, valamint: Biró László és Czira Ferenc.

A hitelesítő bizottság ajánlatára a következő neveket fogadta el a konferencia:

Prédikátorok: Zeiner Alajos, Lauff Árpád, Tulaszewski Károly.

Próbaprédikátor: Buzgó Mihály.

Segédprédikátorok: Fodor András, Jeszenszky Nándor, Botyánszki Pál.

Missziómunkások: Pápai Lajos, Berzenczei Károly, Juhász Sándor, Juhász József, Herczeg Mária.

Könyvevangélisták: Czmór László, Belánszky József, Grünberger Dezső, Sztodola János, Kucsá Mátyás.

Ezenkívül elfogadtatott 13 próba- és 16 alkalmi könyvevangélista neve.

Szombatiskolánkban, mely 22 osztályból állott, résztvett tagok száma látogatókkal együtt 221. Adakozás összege volt 100.07 P. Szombaton délelőtt Conradi atyafi szólott hozzánk. Ez alkalommal megállapíthattuk, hogy az Isten Lelke miként működött közöttünk. Testvéreink mindnyájan újólag felajánlották

magukat az Úrnak. Ezen áldásos óra végén az igazság barátai közül 23-an jelentkeztek a keresztségre.

Vajha adná az Úr, hogy mind, akik ezen a konferencián résztvettünk, azon áldás által, melyet az Úr ott reánk árasztott, szívünk szorosabban volna Vele összekötve, hogy így mindnyájan a közeli nagy egybegyűjtésre méltóknak és elkészülve találassunk.

Jeszenszky Nándor

A Középmagyarországi Terület II. és a Nyugatmagyarországi Misszióterület I. évi konferenciája.

1927. március 11—13.

«Dicsérjétek az Urat!
Hiszen Istenünkről énekelni jó;
hiszen Őt dicsérni gyönyörűséges és illendő dolog.
Az Ur építi Jeruzsálemet, összegyűjti Izráelnek elűzöttéit.» Zsolt 147, 1—2.

Dáviddal mi is illőnek tartjuk, hogy dicséretet zengjünk az Urnak azokért az áldásokért, melyekben részeltetett bennünket ez alkalommal is. Az Ur segítségével megtartottuk a Középmagyar Terület II. és a Nyugatmagyar Misszióterület I. évi konferenciáját. Azok az órák, melyeket Jézus lábánál együtt tölthettünk, bőségesen meggyőztek bennünket arról, hogy az Úr építi a várost, hogy az Ő Lelke munkálkodik velünk együtt a szétszórt és eltévedt nyáj összegyűjtésében.

A Középmagyar Terület 19 gyülekezetét 63, a Nyugatmagyar Misszióterület 7 gyülekezetét 15 kiküldött képviselte, kik résztvettek a területek misszióügyeinek rendezésében. Nagy örömünkre szolgált, hogy a Divízió részéről Conradi L. R. atyafi lehetett vendégünk, aki — eltekintve rövid betegségétől — állandóan közöttünk volt és erősített bennünket. A Keletmagyar Területről Zeiner atyafi jött le hozzánk, aki tanácsaival és áldásos tanításával segítségünkre volt. Az Unió tisztviselői közül jelen voltak Sohlmann K., Wicklein A. atyafi és Greiner S. testvérnő.

A konferenciái közgyűlést Michnay László atyafi, a Középmagyar Terület előljárója nyitotta meg a 126. Zsolt. felolvasásával. Utána Minck atyafi, az Unió és Nyugatmagyar Misszióterület előljárója üdvözlö a gyülekezetet és bejelenti, hogy helyi és egyéb viszonyok folytán a Középmagyar Terület és a Nyugatmagyar Misszióterület együtt tartja gyűlé-

sét. A Középmagyar Terület rendezett gyülekezeteinek sorába felvettük Alpárt 15 taggal és Kiskunfélegyházát 21 taggal. A múlt évi konf. jegyzőkönyv felolvasásától eltekintett a gyülekezet, mivel az Ev. Munkásban annakidején megjelent.

A *Középmagyar Terület* előjárója által felolvasott 1926. évi konf. jelentés nyomán előhaladást tapasztaltunk minden téren. A lélekmentés terén tevékenykedett 10 munkás 25 különböző helyen. A jelentés a következő: A Terület létszáma az utolsó jelentés szerint 541. *Felvételet* keresztség, szavazás és levél által 143. *Veszteség*: kizárás, elbocsájtás és halálozás által 116. A *tiszta növekedés* 27 lélek volt, kikkel létszámunk 568-ra emelkedett, mely 19 gyülekezetben oszlott meg.

Pénzügyi téren is csodálatosan tapasztaltuk az Ur áldását. Befolyt tized: 480.256,100 K. Fejenkint átlag 887,000 K. Összadakozás (beleértve az A. H. M. és a N. M. H.) 336.188,850.-K. Fejenkint 591,881.-K.

A *Nyugatmagyar Misszióterület* a következő jelentést adja: A lélekmentésben dolgozott 3 munkás. Keresztség és szavazás által felvéve 33 lélek. Levél által 9. Összfelvétel: 42 tag. *Létszámvesztés*: Kizárás, halál és levél általi elbocsájtás által: 18 lélek. *Tiszta létszámgyarapodás* 24 lélek. Jelenlegi tagok száma 155 lélek 12 gyülekezetben. *Pénzügyek jelentése*: Összadakozás (beleértve a N. M. H. és A. H. M.) 81.247,230 K. Fejenkint átlag: 524,175 K. Bruttó tized: 107.754,555 K. Fejenkint átlag: 822,000 K.

Az osztályok jelentései, melyek mindkét területre vonatkoztak, szintén előrehaladást mutattak. A kiadóhivatal, mint az elmúltban, úgy ezévben is szép kiállítású és időleges folyóiratok és egyéb könyvek kiadásával segítette lélekmentési munkánkat.

A tanácskozások gyors és zavartalan menetének biztosítására a következő 3 bizottság választatott; mely mindkét terület részére hoz határozatokat.

1. *Határozathozó bizottság*: Zeiner Alajos, Voigt Miksa, Zarka Dénes, Sohlmann Károly és Szücs Illés.

2. *Kinevező bizottság*: Minck Adolf, Stein Hermann, Biró Ferenc, Rupp Artur és Kovács Károly.

3. *Hitelesítő bizottság*: Conradi L. R., Wicklein Alfréd, Roóz Árpád, Hörcher Gyula és Egyed János.

A *határozathozó bizottság* által előterjesztett és a konferencia részéről egyhangulag elfogadott konferenciái határozatok a Keletmagyarországi Terület évi konf. jelentésénél találhatók meg.

A *kinevező bizottság* javaslata alapján a köz-

gyűlés a konferencia tisztviselő karát az 1927. évre a következőképpen állapította meg:

I. Középmagyar Terület tisztviselői:

Előjáró: Michnay László.

Titkár: Stoics István.

Pénztárnok: Greiner Sarolta.

Belmissziói-, ifjúsági- és szombatiskolai titkár: Albrecht József.

Könyvevangélisták vezetője: Berghauer Imre.

Könyvellendőr: Az Unió bizottsága által kijelölendő.

Területi bizottság tagjai: Michnay László, Wicklein Alfréd, Sohlmann Károly, Zarka Dénes és Hörcher Gyula.

Leszámoló bizottság: A területi bizottság tagjain kívül Egyed János és Beljakow Methodie.

II. Nyugatmagyar Misszióterület tisztviselői:

Előjáró: Az Unió előjárója, Minck Adolf.

Helyettes előjáró: Voigt Miksa.

Titkár: Az Unió titkárja.

Pénztárnok: Greiner Sarolta.

Belmissziói-, ifjúsági és szombatiskolai titkár: Sohlmann Károly.

Könyvevangélista vezető: Lenk Lajos.

Könyvellendőr: Az unió részéről kijelölendő.

Területi bizottság: } Az Unió bizottsága.
Leszámoló bizottság: }

A hitelesítő bizottság az 1927. évi missziómunkára javaslatba hozta:

I. Középmagyar Terület részére:

Felszentelt prédikátorok: Michnay László és Zarka Dénes.

Próbapredikátor: Albrecht József.

Segédpredikátorok: Veszelszky Gyula és Stoics István.

Missziómunkások: Szabó József, Debreczeni Sándor, Róth Mária és Bajor Mária.

Könyvevangélisták: Berghauer Imre, Csik Ilona, Juhász János, Farkas Janka, Szöllösy Lukács, Hiegl György és Tokos Gábor. Ezenkívül elfogadott 15 próba- és 23 alkalmi könyvevangélista neve.

II. Nyugatmagyar Misszióterület részére:

Felszentelt prédikátor: Voigt Miksa.

Próbapredikátor: Rupp Artur.

Missziómunkások: Lovass Eszter és Lázár Sándorné.

Könyvevangélisták: Lenk Lajos, Kökönyi Ferenc, König Ferenc, Csiszér Margit és Kovács Lidia. Ezenkívül elfogadtatott 10 próba- és 9 alkalmi könyvevangélista neve.

A közgyűlés a bizottságok indítványát egyhangulag elfogadta.

A konferenciái szombatiskolánk 52 osztályra oszlott. A tagok száma (látogatókkal és gyermekekkel) 466 volt. A befolyt adakozás összege 182 pengő.

Az idő, melyet együtt töltöttünk gyorsan haladt tova s mi megerősödve s az Úr kegyelmében bizva indulunk egy új munkaév küzdelmeibe és örömeibe. Jézus bebizonyította velünk szemben azt, hogy szeret, azáltal, hogy sok áldásban részesített és szolgálai által intett és figyelmeztetett arra a munkára, melyre elhívott bennünket. Elhívott bennünket azért, hogy elküldjön az ő erejével azokhoz, kik várják szabadulását. Ezen áldásos napok után csak azt mondhatjuk, mit Ésaías: «Imhol vagyok Uram, küldj engemet». Ésaías 6, 8.

Stoics István.

Nevelés és gyülekezeti élet.

E rovatért MICHNAY LÁSZLÓ felelős.

Szeretet a tévelygőkkel szemben.

Krisztus lejött e földre, hogy az üdvösséget mindenki számára elérhetővé tegye. A golgothai kereszten felbecsülhetetlen áldozatot hozott egy elveszett világ megváltásáért. Önmegtagadása, odaadása, önzetlen munkája, megalázkodása, mindennek felett azonban életének feláldozása bizonyosságot tesz az elesett emberiséggel szemben érzett mélyszérséget a szeretetéről. Azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszetteket. Missziója a bűnösökre minden rendű, rangú, és nyelvű bűnösre ki terjedt. Mindnyájukért megfizette az árat, hogy önmagával összhangba hozhassa őket. Nem haladt el azok mellett, akik a legtöbbit vétkeztek vagy legjobban tévelygtek; munkája különösképen azokért történt, akiknek legnagyobb szükségük volt arra a megváltásra, melyet ő hozott magával. Minél nagyobb szükségük volt egy reformra, annál komolyabb volt érdekükben való tevékenykedése. Nagy és szeretettel telt szíve a legmélyéig megindult azokért akik-

nek az állapota a legreménytelenebb volt, akiknek legnagyobb szükségük volt átalakító kegyelmére.

Az elveszett bárányról szóló példázat, Krisztusnak a tévelygőkkel szemben való csodálatos szeretetét mutatja be. Nem azért hív el, hogy azoknál maradjon, akik az üdvöt elfogadták, nem pazarolja rájuk minden idejét, hogy szeretetük és hálájuk megnyilatkozását fogadja. A hű pásztor elhagyja az őt szerető nyáját és kimegy a pusztába, elszenved nehézségeket, szemébe néz a veszedelemnek és a halálnak, hogy megkeresse és megmentse azt a bárányt, amelyik eltávolodott a nyájtól és amelyiknek el kell pusztulnia, ha nem lesz idejekorán visszahozva a nyájhoz. Ha pedig az elveszettet fáradságos keresés után megtalálta, akkor a pásztor nem engedi, hogy az gyengeségében kövesse őt, nem kergeti maga előtt sem, hanem, ó csodás szeretet! dacára fáradságnak, fájdalomnak és éhségnek, gyengéden karjaira veszi azt és így viszi vissza a nyájhoz. Azután összehívja szomszédait, akik vele együtt örvendenek az elveszett megtalálásán.

Az elveszett drachmáról és a tékozló fiúról szóló példázatok ugyanezt a szeretetet mutatják. Minden veszedelemben, kísértésben jutott lélek fájdalmat okoz Krisztus szívének és legbensőbb részvétét és legkomolyabb munkáját hívja elő. A bűnbánó bűnös feletti öröme nagyobb, mint azok feletti; akiknek a bűnbánatra szükségük nincsen.

Ezek a tanítások javunkat szolgálják. Krisztus megbízta tanítványait, hogy legyenek munkatársai és úgy szeressék egymást, mint ő szerette őket. A kereszten való kinszenvedései bizonyítják, hogy milyen nagy értéket tulajdonított minden egyes léleknek. Mindazok, akik ezen nagy megváltást elfogadják, kötelezik magukat, hogy munkatársaikká legyenek. *Senkinek sem szabad önmagát a menny különös kegyeltje gyanánt tartania és minden figyelmét és érdeklődését önmagára irányítania.* Mindazok, akik Krisztus szolgálatára adták át magukat, úgy működjenek, miként ő működött és úgy szeressék a tudatlanságban és bűnben élőket, miként ő szerette őket.

Közöttünk, mint egy nép között azonban fogyatékoság mutatkozik a tévelygők és megkísértettekkel szemben való komoly, szívélyes részvétben és szeretetben. Sokan nagy hidegséget és bűnös hanyagságot tanúsítottak, amit Krisztus «elkerülésnek» (Luk. 10, 31. 32.) nevez, amikor lehetőleg messze elkerülik a segélyre szorulókat. Az ujonan megtért léleknek gyakran nehéz harcai vannak a meggyőltéredett szokásokkal és kísértésekkel s ha egy szon-

vedély felülkerekedik rajta, akkor bátorságra, óvatosságra és bölcseségre van az atyafiaknak szükségük, ha azt akarják, hogy az illető lelki egészsége ismét helyre legyen állítva. Az ilyen esetekre vonatkozik Isten igéjének tanítása: «Atyámfiak, még ha elfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek, igazításátok útba az olyant szelidségnek lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is.» «Tartozunk pedig mi erősek, hogy az erőtlének erőtlenségeit hordozzuk és ne magunknak kedveskedjünk.» Azonban Krisztus ezen résztvevő szeretetéből mily keveset nyilatkoztatnak ki az ő nevének viselői! Ha hibázik valaki akkor megengedik maguknak, hogy az esetet a lehető legrosszabb színben tüntessék fel. Olyan emberek, akik ugyanolyan nagy, de más természetű bűnökben élnek, testvérüket kegyetlen szigorral kezelik. Tudatlanságból, gondatlanságból, vagy gyengeségből származó hibákat felfújják és úgy állítják be, mintha mindezt jól megfontolt szándékkal cselekedte volna. *Midőn látják a lelkeket elesni, egyesek összeütik kezeiket és mondják: Én előre megmondottam, én eleve tudtam, hogy nem lehet megbízni benne! Ilyen módon Sátán helyét foglalják el és lélekben örvendenek, hogy gonosz feltevésük igazaknak bizonyultak.*

Számolnunk kell azzal, hogy a fiatal és tapasztalatlanoknál nagy tökéletlenségeket találunk. Krisztus megparancsolta nekünk, hogy alázatos lelkülettel igazítsuk útba az ilyeneket és felelőssé tesz bennünket azért, ha olyan módszerhez folyamodunk, amely csüggedéshez, kétségbeeséshez és megsemmisüléshez vezet. Ha nem ápoljuk naponta a szeretet értékes virágait, akkor abban a veszedelemben forogunk, hogy szűkkeblűekké, részvéttelenné, ítélgetőkké válunk és vak buzgalmunkban igazaknak tartjuk önmagunkat, midőn a valóságban attól még igen távol állunk, hogy életünk Istennek tetsző legyen. Egyesek udvariatlanok, durvák és nyervek. Olyanok mint a szúrós gesztenyehéj; szúrnak, mihelyst megérintik őket és felbecsülhetetlen károkat okoznak azáltal, hogy szeretetteljes Megváltónkat hamis megvilágításba helyezik.

Magasztosabb álláspontra kell jutnunk, vagy pedig méltatlanok vagyunk a keresztény név viselésére. Azt a szellemet kell ápolnunk, mely Krisztust is áthatotta a tévelygők érdekében végzett munkájában. Ők épen olyan kedvesek előtte, akár csak mi magunk. Belőlük is ép úgy válhatnak kegyelmének győzelmi jelvényei és országának örökösei, akár csak belőlünk. Ők azonban ki vannak

téve egy ravasz ellenség cselvetéseinek és csábításainak, sőt Krisztus kegyelme híján a teljes pusztulásnak és romlásnak is. Ha helyes megvilágításban szemlélnénk a dolgot, mennyire feléledne buzgalmunk, megkettőződne szorgalmunk azoknak közelébe való jutásunk érdekében, akiknek oly nagy szükségük van segítségünkre, imáinkra, részvétünkre és szeretetünkre!

Vajha azok akik ebben a munkában hanyagok voltak, kötelességeiket ezen nagy parancs világosságában szemlélnék: «Szeresd felebarátodat mint önmagadat». Ezen kötelesség mindenkin nyugszik. Mindenki működjön közre embertársai bajainak csökkentése és áldásainak szaporítása érdekében. Ha erősek vagyunk a kísértésekben, akkor annál nagyobb a kötelességünk, hogy azokon segítsünk, akik gyengék és engednek. Ha ismerettel rendelkezünk, tanítsuk a tudatlanokat; megáldott Isten bennünket e világ javaival, akkor kötelességünk a szegények gyámolítása. Mások javáért kell dolgozunk. Befolyásunk körletében mindenkinek részválnia kell azon testi és szellemi javakból, melyekkel rendelkezünk. Senki se elégedjék meg azzal, hogy ehet az élet kenyereből, anélkül, hogy a körülötte lakóknak is nyujtana belőle.

Csak azok élnek Krisztusért és dicsőítik meg nevét, akik Mesterükhöz hasonlóan igyekeznek az elveszettet megtalálni. Az igazi jámborságot minden bizonnyal, a megfeszített Megváltó komoly munkája és erős vágyakozása fogja jellemezni, hogy megmentessenek azok, akikért ő meghalt. Ha szívünk Krisztus kegyelme által fogékony és alázatos lett, ha az Isten szeretete és jósága izzásba hozta azt, akkor ennek természetes folyamánként a szeretet, részvétel és gyöngédség másra is át fog áradni. Az életben megnyilatkozó igazság az elrejtett kovászhoz hasonlóan mindazokra gyakorolni fogja hatalmát, kik csak érinkezésbe kerülnek vele.

Isten úgy rendelte, hogy ha Krisztus ismeretében és kegyelmében növekedni akarunk, példáját kell követnünk és úgy kell működnünk, miként ő munkálkodott. Gyakorta fáradságunkba fog kerülni, hogy bátorítólag szóljunk azokhoz, akik kísértésekben vannak. A mindennapi ima és hála életet, oly életet amely világosságot vet a mások ösvényére nem lehet komoly erőfeszítések nélkül vezetni. Az ilyen erőfeszítések azonban értékes gyümölcsöket fognak teremni és nemcsak az elfogadóra hanem az adóra is áldást fog árasztani. A másokért végzett önzetlen munka szelleme a jellemnek szilárdságot

állhatatosságot és Krisztuséhoz hasonló kedvességet kölcsönöz és tulajdonosának békességet és boldogságot hoz. Az igyekezet nemesbedni fog; a lustaság és önzésnek helye se lesz többé. A keresztyeni erényeket gyakoroló lelkek állandóan növekedni fognak. Szellemi inakkal és izmokkal fognak rendelkezni és erősek lesznek az Istenért való munkálkodásban. Világos szellemi felfogóképességük lesz, állhatatos, növekvő hitük és hatalommal rendelkező imájuk lesz az ilyeneknek. Aki a lelkekre vigyáz, aki életét teljesen odaszenteli a tévelygők megmentésének, az örökdió legjobban saját üdvössége felett.

White E. G.

(Folyt. köv.)

Egy nép előkészítése.

Ez képezte a feladatát keresztlő Jánosnak, aki a régi Illés jövendölések beteljesedése volt. Luk. 1, 14; Mal. 4, 5. 6. Mindnyájan tudjuk, hogy ezen feladatát teljes egészében napjainkban kell beteljesíteni, «mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja». Az adventi mozgalom össze van hasonlítva Illés és János munkájával. Az előbbi odakiáltotta a népnek, amely *A Jehova templomban a Baalt* szolgált: «Meddig sántikáltok kétfelé?» Emez pedig életmódja és a legnagyobb határozottság hirdetése által előkészítette az eljövendő Úrnak az útját.

Isten megígérte a határozottság szellemét és erejét, hogy népe előkészülhessen az utolsó dolgokra. Előkészítés képezi a gyülekezetek jelszavát és a pásztorok feladatát. Ef. 4, 12; Ámos 4, 12.

Az Európai Divízió bizottsága téli ülésén Glandban (Schweiz) jan. 11—20. foglalkozott a gyülekezetek nagy szükségleteivel.

A következő határozatok ajánlatnak az összes testvérek figyelmébe és a prédikátoroknak valamint a véneknek a gyülekezet előtt való megbeszélésre.

Arra való tekintettel, hogy mozgalmunknak igazi és magasztos feladatát egy oly nép előkészítése képezi, amelyik alkalmas az Úrral való találkozásra, és

arra való tekintettel, hogy elértük a Szentírás által említett romlás napjait, mikor minden oldalon a szellemi hanyatlás és erkölcsi züllöttség jelei mutatkoznak, mikor a világi szórakozási vágy növekvőben, a modern divat, romlott irodalom hűtlenségre és tisztátalanságra vezető irányzata egyre nagyobb tért hódít, és

arra való tekintettel, hogy az adventi gyülekezetnek, mialatt körül van véve ezen rossz befolyásokkal, mégis a tisztaság, erő és sértetlenség magas álláspontját kell képviselnie egyszerűségben, szerénységben és méltóságban. Ezért

el lett határozva, hogy mi, az Európai Divízió összegyűlt képviselői, kifejezést adunk annak a meggyőződésünknek, miszerint az üzenet alapigazságainak követése ifjúra és idősre nézve egyaránt nagy fontossággal bír. Ezért fáradozásainknak oda kell irányulniuk:

1. *Hogy* prédikátoraink és gyülekezeti vénjeink céltudatosan munkálkodjanak gyülekezeti tagjainak, különösen pedig az ifjúságnak az üzenet alapigazságainak alapos tanításában. Ilyen tárgyak pl. A Krisztusban való igazság, a szentély és Krisztus főpapi munkája, Krisztus második eljövetele, a szombat szentsége, a próféciák, a prédikátori hivatás támogatása, lelki adományok és egyéb bibliai tanok felől.

2. *Hogy* nagyobb gondosság legyen fordítva az erkölcsi viszony legmagasabb fokának fenntartására a gyülekezeti tagok életében. Különös figyelmet kell fordítani e téren az ifjúságra, hogy ezen korszak rossz befolyásától megolmazzassanak.

3. *Hogy* munkásaink és tapasztalt érettebb gyülekezi tagjaink ifjúságunknak tanácsot adjanak a házasság kérdésében és figyelmeztessék a «felemás» iga veszedelmeire úgy a hitetlenekkel, mint a más vallásukkal.

4. *Hogy* gyülekezeti tisztviselőink és tagjaink, ifjak és öregek egyaránt tartózkodjanak a színház, mozi, tánctermekek és egyéb kétes szórakozóhelyek látogatásától mert ezek az erkölcsöt fenyegetik és a lelki életet szétrombolják.

5. *Hogy* határozottan rosszaljuk az alacsonyrendű, erkölcstelen irodalom olvasását, mert ez szétrombolja a Szentírás iránti érdeklődést és a szellemet alkalmatlanná teszi a keresztyeni szolgálatra.

6. *Hogy* összes intézeteink és területeink előjárói teljes szívvel egyek ama fáradozásukban, hogy az egyszerűség és tisztességes ruházkodás terén úgy oktassák egész népünket, mint amely megfelel az általunk képviselt üzenet komolyságának.

Megjegyzés: A 7. pont alatt említett kávé és tea alatt kizárólag *szemes* vagy *babkávé* és *orosz tea* értendő.

7 *Hogy* tagjaink az egészséges életmód alapelveivel jobban megismerkedjenek és hogy a káros bódító és izgató szerek használatától tartózkodjanak, beleértve a kávé és teát is; s ily módon hűségesen betartsák azon alapelveket, melyeket testi és lelki egészségünk megőrzése céljából kaptunk.

Szombatiskola.

E rovatért SOLHMANN KÁROLY felelős.

Ne . . .

— menj készületlenül az iskolába. Hogy legyen a szombatiskola áldásos részedre, ha a kérdezéstől félve és a leckéből semmit sem sejtve ülsz osztályodban?

— várj az újlecke áttanulmányozásával az osztály tanításig. A szombatiskolában mint minden iskolában félre kell tennünk a «könyvet». Az olyan tanító nem taníthat másokat, aki maga is az utolsó percben készül.

— olvastasd fel az osztályodban a lecke megjegyzéseit. Ezeket odahaza a hét valamely napján kellett átolvasni.

— foglalkozzál sokáig a lecke bevezető részével, hogy aztán az utolsó részét alig érintsd.

— gondold, hogy csak neked van mondani valód és tanítványaid boldogok, ha hallgatnak. Tanulmányozd azt a kérdést, hogyan lehetne szívüket és szájukat megnyitni, hogy ami bennük van azt kiöntsék.

— beszéljen minden tanítógyűlésen a szombatiskolai vezető. Vedd sorra az összes tanítókat, sorra beosztva őket.

Engedelmesség.

I. Talán rossz módszerrel akarod a gyermek engedelmisségét kieroszakolni.

1. Szoktál-e vigyázni arra, hogy megnyerd a gyermek figyelmét, mielőtt valamit mondasz neki?

A játszó gyermek rendszerint nem is tudja, hogy hozzá beszélnek.

2. Szoktál adni oly parancsot, melyet magad sern veszel komolyan?

A gyermek hamar észreveszi ezt a szokásodat és nemsokára semmibe vesz.

3. Megszoktál-e engedni egyes dolgokat máma, melyekért holnap meginted őt?

Ha a gyermek nem tudja, hogy fenyítés jár

egy-egy csinytevésért, akkor igyekeznek a kedvező alkalmat megragadni, amikor büntetés nélkül véthet.

4. Szoktál jutalmat ígérni, ha a gyermek engedelmeskedik?

Ha szoktad ezt tenni, úgy a gyermek hamar rá jön arra, hogy jó «üzlet» az engedelmisség és igyekezni fog nagyobb jutalmat kialkudni.

5. Az engedetlenség esetén szoktál-e annyira felizgulni, hogy az izgalmakat szerető gyermek igyekezzen engedetlenné lenni?

6. Gondoltál arra, hogy miért kell a gyermeknek szüleinek engedelmeskednie?

Sokan folyton korholják a gyermeket. «Légy csendben!» «Ne csinálj lármát!» «Te kis kukac!», és hasonló kifejezésekkel illetik őket. Közben elfelejtik, hogy a gyermek idegrendszere mozgás után vágyik. Nem volna helyesebb neki helyes irányú terékenységet adni?

II. Talán nem gondoltál eléggé arra, hogy mit kell tenned, hogy a kis gyermek bizalmát és engedelmisségét megnyerjed.

1. Be tartod-e mindég ígéretedet?

Ha gyermek lennél bízna-e olyan emberben, aki megcsal téged? Ha a bizalom megszűnt, elmúlik az engedelmisség, vagy csak még azért tart, mert a másik személy erősebb.

2. Ne legyenek gyermekeid között kedvencek. Várj mindegyiktől képessége szerint és adjál mind-egyiknek szüksége szerint.

3. Sose adj parancsot akkor és ne büntess, ha izgatott vagy haragos vagy.

4. Ellene tudsz-e állani azon kísértésnek, hogy olyan parancsot adj a gyermeknek, amely által csupán tekintélyedet akarod kimutatni?

A gyermek megérzi azt, hogy mikor használod hatalmat igazságtalanul és a benne élő igazság-szeretetet fellázad.

5. Szoktál-e vigyázni arra, hogy a gyermeket ne tedd ki oly kísértéseknek, amelyek ellen fiatal kora és gyengesége folytán nem tud küzdeni?

6. Gondoltál már arra, hogy miért kell a gyermeknek szüleinek engedelmeskednie?

Némely szülő engedelmeskedik gyermekeinek. Némely gyermek szinte fél szüleitől.

Egy ideig a gyermek annyira bízik benned, hogy amit mondasz az szent és igaz; (Ézért légy biztos, hogy parancsaid igazak és jók.) de anélkül a gyermek nő, úgy meg kell tanulja, hogy önmaga jöjjön rá az igaz és helyes útra.

Nyujtod a gyermeknek azt, ami helyes és igaz?

Belmisszió.

E rovatért SOHLMANN KÁROLY felelős.

A nemesség kötelez.

Az angolok és franciák ezen közmondása általában a magyarok között is ismeretes. Azonban egyetlen nemesség sem jár olyan mélyen és magasan járó kötelezettségekkel, mint az Istenfiúságé. Csak olyan mértékben tudjuk értékelni az Isten

minden eggyessel meg van a maga terve.» «Isten minden egyestől, akivel a jelenvaló igazság pontjait megismertette, személyes szolgálatot vár. Ha minden egyes tag élő misszionárius lenne, akkor az evangélium nagy gyorsasággal terjedne el az összes népek, nyelvek és ágazatok között.»

A nagy misszióhét egy kétkarú áldásfolyam, mert míg egyrészt megismertet bennünket sok szomszédal és igazságot keresővel, másrészt segítséget teremt a pogány tudatlanságban és sötétségben

Nagy misszióhét

1927 április 3—9-ig!

Célunk e héten INDIA részére

450 dollárt gyűjteni,

azáltal, hogy minden tagunk

10 lapot árúsít el.

Tedd meg a magadét!

országának polgárjogát, amilyen mértékben köteleseget érzünk magunkban az Isten nélküli világgal szemben. Ezért érezte magát Pál az egész világgal szemben lekötelezettnek

«A gyülekezet az az Istentől megszentelt csapat, mely által az Úr megváltási művét e földön el akarja végezni; ez a szent istenszeretet szerve ezen a világon.» «Isten népe legyen azon összeköttetés, amely által a legerősebb befolyás érezhető a világegyetemben. Az Úr népe minden tagjára ügyel

élő ezreknek. Alkalmunk nyilik bizonyosságot tennünk azon Istenigéről, amely még ma is ugyanolyan csodákat visz véghez, mint az apostolok idejében.

A gazdasági szükség egyes helyeken talán meg fogja nehezíteni munkánkat, de nem azért vagyunk a nehézséget nem ismerő Megváltó tanítványai, hogy ez akár a legkisebb mértékben is elbátortalanítson bennünket.

Egy festő egyszer azt a feladatot kapta, hogy fessen le egy bomladozó egyházat. Miután sokáig

elmélyedt feladatában, végül egy pompás és díszes dómot festett le. Az ajtók tárva-nyitva állottak s a fényes napsugárban tündökölt az oltár és az összes kegszerek.

Midőn a festő átnyújtotta a képet először azt gondolták, hogy teljesen félreismerte feladatát. A kép megrázó igazsága azonban sokkal mélyebben fektet s ennek megértésére a festő a következő szavakkal nyitotta meg barátainak szemét: «Látjátok a tárt kapukat? Nem tudtok-e ott valami különös dolgot felfedezni? Egy vékony pókháló fedi az áldozati persely nyílását. Ez az egyház titkos bomlása, mert az az egyház, amely elveszítette a szolgáló szeretet áldozati illatát, az egy rombadőlt egyház.

Még inkább áll ez az Úrért végzett munkára vonatkozólag? Nem adtak-e már egyesek inkább a saját zsebükből egy bizonyos összeget és így csalták meg önmagukat, hogy megtették a szükséges munkát? Nem jelenti-e az a gyülekezet titkos bomlását, ha a folyóiratok pókhálóval bevonva fekszenek a traktát-egyesület szekrényében vagy az egyes tagok otthonában? Ott nem segít a megváltó-áldozat, ahol a pókháló mutatja azt, milyen kevés munka lett végezve.

Minden gyülekezetben vannak azonban bátrak és lelkesek is, akik a csüggedteket biztatják és bátorítják, hogy a kívánt cél mindenütt el legyen érve.

Drinhaus Pál

Ifjúsági osztály.

E rovatért SOHLMANN, KÁROLY felelős.

Ifjúsági tanfolyamaink.

Majdnem egy évi halasztás után végre január 28—30-ig Békéscsabán, február 4—6-ig Egerben és február 11—13-ig Budapesten megtarthattuk ifjúsági nevelő-tanfolyamunkat.

Érdekes, hogy a keleti területen egyik konferenciát sem tarthattuk meg a kijelölt helyen. Békésről Csabára kellett költöznünk, Miskolc sem szabadult fel, azért Egerbe mentünk át, ahol ezen felül megtiltották Rasmussen és Minck atyafiának, hogy a gyülekezetben beszéljenek. Az ellenség, aki az ifjúság kerítője és megrontója, ellenünk dolgozott mindenképen, de a mi Mesterünk meghallgatta a hozzá szálló imákat és az utakat szabaddá tette, mert Ő erősebb.

Nagy örömünkre közöttünk lehetett az európai

Divízió részéről Rasmussen atyafi, az ifjúság titkára, továbbá az Unió és a területek előljárói, tisztviselői és munkásai.

Csabán körülbelül tizenöt ifjúsági vezető és tisztviselő és öt gyermektanító jött össze. Szombaton a kisterem zsúfolva volt, 160—170-en szorongtak benne. Dacára az influenza-járványnak, sok fiatal nehézségek árán, de eljött. Öröm volt látni, hogy mily kedvvel és kitartással vettek részt az ifjúsági órákon és tárgyalásokon.

Egerben is szűk volt a hely; sokan maradtak otthon épen ez okból. Hat ifjúsági tisztviselő és két gyermektanító volt jelen. Szombaton 70—80-an voltunk jelen; sok fiatal barátkozó is eljött, akik velünk együtt mondták: «jó nekünk itt lenni.»

Budapesten a Közép- és Nyugat Területek csoportjai és ifjúsága jött össze. Valami szép látvány volt szemlélni azt az ifjúságot, amely Jézust szereti és a sötétedő világban Őt tükrözi vissza. Az orcák ragyogtak. Régi ismeretségek újjáéledtek és újak köttetnek. Húsz ifjúsági vezető és tisztviselő, valamint nyolc gyermektanító ült az első sorokban. A szombatdéllelőtti prédikáción 25 fiatal barátkozó állt fel, kifejezve ezáltal azon szándékukat, hogy Krisztust akarják követni.

Vasárnap estéknél jól sikerült ünnepélyeket tartott ifjúságunk. Egyedül Budapesten 66 pengő folyt be.

Rasmussen atyafi eleven és fiatalos előadásával szíveinkhez szólt. Bár a terem zsúfolva volt, nem fáradtunk el. Sokan mondták a távozáskor, hogy még szívesen maradtak volna. Nagyon érdekesek voltak a pénteken este tartott vetített-képes előadások.

Említésre méltók a munkások és ifjúsági tisztviselők által nyújtott 10 perces dolgozatok. Sokszor meg voltunk lepve ezek pontos és tárgyilagos kidolgozása által. Dacára annak, hogy két és fél napig voltunk együtt, és az anyagot sietve dolgoztuk át, mégis alig tudtunk végezni mindennel. A tárgysorozat bőséges volt. Sok gyakorlati kérdés vetődött fel a tárgyalások folyamán, amelyek eddig nem voltak világosak. Idősebb testvéreink előtt is a maga teljes fontosságában bontakozott ki az ifjúsági mű. Ha erős és szilárd gyülekezeti tagokat akarunk a jövőben, akkor erősíteniünk és nevelniünk kell ma fiataljainkat. Közülök jönnek elő majd a tisztviselők, könyvevangélisták és népünk jövő vezetői.

Reméljük azt, hogy e három tanfolyam elérte

azon célt, amelyért tartva lett. Utóbb hallottuk, hogy sok fiatal távozott onnan az adventi igazságban és a Jézusban való hitben megerősödve, új bátorsággal és örömmel. Bár lenne ez a megszentelő és lelkesítő hatás maradandó, hogy erőről erőre jutva, eljussunk egykor mindnyájan a Sion hegyére.

A tanfolyamok elmultak! Utóhatásuk él a lelkünkben és reméljük, hogy a tanítások most megvalósulnak és a nevelő- és építőmunka folytatódik, — vagy ahol még nem létezett, megkezdődik, — hogy Krisztus elé egy, a testben és lélekben szent ifjúságot állíthassunk, mint a Szentlélek általi fáradozásunk gyümölcsét.

Az Úr áldja meg az ifjúsági és gyermeknevelő munkát úgy az Unióban, mint az egész világon.

«Sohase mentesd sajad hibádat, bármilyen jó mentőokokkal bírsz is; önsajnálattal senkit sem emel fel magasabb színvonalra, mindenki követ el hibákat pályafutása alatt, de az eredményesek és bukottak között a különbség csupán az, hogy miként viselkednek hibáikkal szemben.»

Nagy E.

Könyvterjesztés.

E rovatért WICKLEIN ALFRÉD felelős.

Tapasztalatok.

Néhány évvel ezelőtt a Sang-Hay-i gyülekezetünk (Kínában) igen szorgalmasan terjesztette iratunkat a kikötőben horgonyzó hajókon. Egy Odom Leó nevű matróz, aki szolgálati idejét töltötte a hajón, talált itt négy régebbi folyóiratot, melyeknek olvasása oda vezette őt, hogy szívét átadta az Úrnak. Jelenleg már buzgó könyvevangélista vezetőnk Kuba szigetén.

*

Ne kedvetlenedjünk el, ha egyik vagy másik üzenetünket tartalmazó könyvünket valamelyik könyvantiqáriumban megpillantjuk. Több évvel ezelőtt egy tanult japán férfi egyik könyvünket az antiqáriumban megvette, aminek az lett az eredménye, hogy elfogadta a könyvben tartalmazott üzenetet és egyike lett legjobb fordítóinknak és később a japán «Idők Jelői» szerkesztője is lett.

*

Egy magas állású kínai hivatalnok többek között a következőket mondotta nekem: «Ujabban

mély benyomást gyakoroltak reám azok a keresztény könyvek melyeket a H. N. A. misszió adott ki. . . . Bölcsen és körültekintően cselekedett a misszió, mikor a csaknem mindnyájunkat korlátozó szűk látókörön könyvek kiadása és terjesztése útján óhajt segíteni, mert ily módon oly embereket érhet el akikhez egy misszionárius soha el nem juthatna, akik soha templomba nem mennek, akik büszkék, öregek, vagy szükséglet látók, de akiknek ép úgy szükségük van a világosságra mint másoknak. Úgy gondolom fejet kéne hajtani az adventisták előtt. A missziómunkában sokkal nagyobb látókörük van mint nekünk. Minden más dolog elmúlik, csak a nyomtatott szó marad meg.»

*

Libéria, Afrika déli részének egy tartománya, melyet mindig úgy tekintettünk, mint amely az üzenet által még érintetlen terület és épen az utolsó hetekben hoztunk olyan terveket, melyek szerint misszionáriust küldünk ebbe az országba, de a nyomtatott betű már megelőzte az első misszionáriust. A múlt héten megrendelést kapott az angol kiadóhivatal egy bennszülött szabótól, aki valami módon egyik könyvünk birtokába jutott és itt találta a többi könyveink ajánlását. A felemlített árákból azt látjuk, hogy a könyv körülbelül tíz éve került ki a sajtó alól. Így készítette elő ez a tíz éves könyv a misszionárius útját.

Valóban dicső és szép szolgálat, ha életünket az üzenet irodalmának terjesztésére Istennek oda-szenteljük.

Weeks C. E.

Külmisszió.

Első gyümölcsseink Abessziniában.

Már néhány éve annak, hogy beléptünk a régi és érdekes Abessziniába az adventi üzenettel. Hosszú ideig munkánk igen nehéz volt s még ma is az, bár munkánk eredményét már látni kezdjük. Sok kétségbeejtő probléma vár megoldásra. Hú misszionáriusaink örvendenek, hogy ezen országban is vannak bennszülöttek, akik Jézusnak adták szíveiket. Körülbelül egy éve, hogy az első keresztiséget megtarthattuk, amikor tíz bennszülött ifjú követte Mesterét a keresztiség által. Azóta többen is csatlakoztak hozzánk.

Az első kereszteltek között volt egy ifjú, aki most mint bennszülött tanító működik egy újabb

állomáson az egyik misszionáriusunkkal együtt. Ez az állomás a fővárostól többnapos járőföldre fekszik. Nagyon hátorító és érdekes tapasztalatokat tesz munkájában s legutóbbi levelében is kifejezte bizodalmit és törhetetlen hitét az igazsággal szemben. Együttal informált bennünket országa és népe helyzetét illetőleg. Neve *Deressa Dank*, s a következő részletek hozzánk intézett leveléből:

«Otthonom Nyugat-Ethiopiában a Galla-néptörzs között van. Még nemrégben apáink bálványimádók voltak s népünk nagyrésze még ma is folyókat, hegyeket és fákat imád. Némely csigafajt is imádnak, úgyszintén atyáik szellemeit, melyeknek évenként áldozatokat mutatnak be. Papjaik, akiket «kilitohá»-nak neveznek, áldozataikat Waknak (Istennek) és a démonoknak ajánlják fel, s jövődőt mondanak megölt állatok húsából, álmokból és egyebekből. Ugyanúgy tesznek, mint a régi egyiptomi jövődömondó mágusok. Ünnepeken tarka rongyokat hordanak s nyakuk köré tűzdelik megölt állatok bizonyos részeit s csengőket hordanak kezeikben. Ezen papoknak nagy a befolyásuk a nép felett. Ezek színelelik, hogy Wak lelkével bírnak s azt tartják maguk felől, hogy Isten ő általuk küld üzenetet a népnek: a nép pedig imádja Wak-ot ezen mágusokban. Miután az abessziniai papok bejöttek országunkba, Menelik király elrendelte, hogy népe megkereszteltessék s a papokat megbízta az üzenetnek hirdetésével a népek között. A népet összegyűjtötték s csoportokra osztották. Minden csoportnak nevet adtak és pedig ilyent: Cebra Mariam, Wolde Mariam, Cebra Jesus vagy Wolde Jesus, Heule Corgis s így tovább. Azután vizet hintettek egyszerre százak és százak fejére. Az üzenetet azonban sohasem hallottam prédikálni.

Igy szegény népem még mindig a sötétségben él. Sokan közülök névleges keresztények, otthonaikban azonban az atyáik által nyert néven neveztetnek. Nevem *Deressa*, bár *Wolde Gabriel* volna nevem, ami annyit jelent, hogy Gabriel fia. Épen születésem előtt népünk közül többen Asmarában voltak s onnan visszajöve, az igaz Istenről beszéltek társaiknak. Tanították gyermekeiket azokról a dolgokról, melyeket tanultak, azonban a nép legnagyobb része nem ismeri Krisztus evangéliumát.

Van két bátyám; én vagyok a legfiatalabb gyermek. Bátyám nemsokára születésem után Osmarába ment a svéd misszióhoz. Néhány évig tartózkodott ott, s azután visszatért, hogy bennünket

tanítson. Én is megtanultam írni és olvasni s azután elmentem Addis Abebába, hogy belépjek az iskolába. Később megtanultam egy kissé az angol nyelvet s Koelling és Stein atyafiak fordítója lettem, akik által a Biblia helyes értelmét elsajátíthattam. Ezután gallákat tanítottam az Addis Alem iskolán vagy két évig. Barátaim közül sokan jöttek Wolagából az iskolába, köztük unokaöcsém és bátyáim; utóbbiak még most is tanulói az iskolának. Amidőn saját hazámba visszatértem Koelling testvérrrel, reméltük, hogy híveket szerezhethünk. Népem között nagy a vágy a tanulás iránt. Ez azonban nem azt jelenti, hogy mindannyian kívánják Isten parancsolatait megtartani, de reméljük s imádkozunk azért, hogy sokan megmentessenek.

Igen jó uralkodónk volt Wolagában, aki barátságosan fogadta a protestánsokat. Tavaly meghalt s legifjabb fia foglalta el trónját. Reméljük, hogy époly szíves lesz hozzánk, mint atyja volt.

Az ethiopiai papok arra törekcsenek, hogy üldözzék a misszionáriusokat és a tanítókat, azonban Isten hatalmasabb, mint az emberek. Minél jobban működik Isten Lelke népemnek szívéen, a papok annál haragosabbakká lesznek.

Népem nem érti meg a papok nyelvét s ezért igen csekély számban látogatják a templomot. A papok a Bibliát geez nyelven olvassák; nem szeretik, ha a nép forgatja és olvassa a Bibliát. Sokan nem akarják beszolgáltatni a szokásos adományokat a halálesetek alkalmával s nem akarnak a temetések alkalmával a test megváltásáért pénzt fizetni. Szokásos volt, hogy 12 nap, azután 40 nap, 80 nap, 6 hónap s azután évről-évre áldozatokat hozzanak és imádkozzanak az elhalt lelki üdvéért. Azonban most már ezt nem akarják továbbra is folytatni. Ezáltal a papoknak érzékeny pénzvesztéseik vannak, amiért haragszanak s mindenféle nehézségeket gördítenek utunkba. Atyám és Fitaorai Dibaba (Wolaga tartomány egyik fejedelme), akik olvasták a Bibliát galla nyelven, miután azt egy Európába költözött galla emberünk lefordította, voltak azok, akik a 20 évvel ezelőtt az Osmarába érkezett hírnökök munkájában segédkeztek.

A papok állandóan vádolják a tanítókat, de Isten országunknak szabadságot adott s így a kormány meggátolja, hogy a papok gonosz szándékaikat megvalósíthassák. Régebben megjelent egy felhívás, hogy az összes protestánsok hagyják el az országot. Ez meg is történt s a protestánsok üldöztetéseket szenvedtek el, de későbbben Menelik király

engedélyt adott, hogy bárki legjobb tudása szerint élhessen. Még ma is a papok minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy a tanítóknak az országba való belépését megakadályozzák. Legutóbb megvádoltak egy embert, mert házára keresztet szegeztetett s a bíró az Addis Abeba-i püspökhöz küldte őt. Nem volt semmi ok arra, hogy ezt az embert megbüntessék, mégis ezen igazságtalan vád következtében sokat kellett az illetőnek szenvednie.

Tudjuk, hogy itt e földön még csak igen rövid az időnk, azonban ha Isten műve befejeztetik, összev fáradalmaink véget érnek. Kérlek titeket, hogy mindannyian velünk együtt imádkozzatok, hogy az öreg Ethiopiában a munka mihamarabb befejeztessék.»

Emlékezzünk meg hűn misszionáriusainkról imáinkban napról-napra; emlékezzünk meg ezen bennszülött munkásokról is, akiknek annyi ellenségeskedést kell elszenvedniök azoktól, akik azelőtt barátai és ismerőseik voltak. Imádkozzatok, hogy Isten bátorságot és hitet adjon nekik, hogy kitartassanak próbáik közepette. Imádkozzatok, hogy sikeresen hirdethessék az igazságot, hogy a Mesternek lelkeket nyerhessenek.

W. E. Read,

az Európai Divízió külmisziói titkára.

Suboddhi Choudhry.

Suboddhi Choudhry volt a neve azon férfinak, kiről e rövid történetünk szól. Nem azért írunk róla, mintha ő lett volna India egyik hírneves vezérférfia, hanem azért, hogy tapasztalata által kimutassuk Isten gondviselését és vezetését, még a legszerényebb ember életében is.

E férfi Cuttaskban lakott, ahol hét éven át állott összeköttetésben egy keresztyén misszióval. Születésére nézve hindu volt, egy nagy családnak a tagja; miután azonban a keresztyén hitet feleségével együtt elfogadta, rokonságuk száműzte őket a családból. Suboddhi Choudhry evangéliumi munkássá lett, hogy Krisztus evangéliumát hirdesse a pogányság között. Egy bizonyos idő múlva felébredt szívében a vágy, hogy visszatér rokonsága közé, hogy nekik is hirdethesse Krisztus megváltó erejét. Elhatározta tehát magában, hogy mielőtt hazatérne, a Bibliát eleitől végig keresztül olvassa, hogy így jobban értse és helyesebb felvilágosítást tudjon nyújtani azon hit felől, amelyet ő elfogadott.

Elhatározása szerint megkezdte a Biblia tanulmányozását Mózes első könyvének első fejezetével, de midőn a második rész első verseit végigolvasta, feltűnt neki, hogy e szöveg azt tanítja, hogy Isten a hetedik napon végezzé el munkáját és így megszűnék a hetedik napon minden munkájától és megáldá Isten a hetedik napot és megszentelé azt. Ezen szöveggel nem tudta lelkiismeretesen meggyeztetni a vasárnap ünneplését vagyis a hét első napjának megtartását, amelyet ő is már több éve gyakorolt. Felkereste tehát missziójának vezetőjét és felvilágosítást kért tőle a Biblia ezen szövegére nézve. Miután azonban kielégítő választ tőle nem kapott, elhatározta magában, hogy elmegy Calcuttába, ahol bizonyára talál majd valakit, aki neki megmagyarázza e dolgot, mert úgy gondolkozott, hogy ha Isten valóban a hetedik nap megünneplését követeli az emberektől, akkor kell is, hogy legyen valahol vagy valamerre olyan egyén, aki aszerint éljen.

Három héten keresztül egyebet sem tett Suboddhi, minthogy sorra látogatta az egyházakat és a templomokat, hogy valahogy rátaláljon a viláosság sugarára. Az előtte levő probléma mind sötétebbé lett, míg végül egy vasárnap reggelén, midőn éppen a város egyik utcájának sarkán állva gondolkozott, hogy mitevő legyen, egy ifjú lépett elébe ezen szavakkal:

«Jó reggelt kívánok! Néhány igen jó lapot szeretnék önnek mutatni; megengedi, hogy megmutassam azokat?»

Miután Suboddhi áttekintette a lapokat, így szólt, «Keresztyén maga?»

«Igen, az vagyok» volt a válasz.

«Akkor miért árul lapokat vasárnap, a nyugalomnapon?»

«Bocsánatot kérek uram, de tegnap volt a nyugalomnap, én azt ünnepeltem meg.»

«Miért?»

«Azért, mert a Biblia azt tanítja, hogy Isten nyugalomnapja a hetedik nap, azaz a szombat.»

Néhány további kérdés és válasz után a könyv-evangélista végül meghívta Suboddhit gyülekezetünk vezetőjéhez, akivel azután együtt tanulmányozták a Bibliát. Nem sok idő múlva Suboddhi felismerte azon tényt, hogy megtalálta azt, aminek keresésére elindult, egy népet, mely a szombatot, vagyis a hetedik napot ünnepelte, a Biblia szavai szerint.

REGGELI DICSÉRET!

Ezen szépen kiállított, a bibliatanulmányozás szempontjából oly fontos könyvecskéből kb. még 150 példány van raktáron. A nyomtatásnál a példányszámot nem állapíthattuk meg alacsonyabban, mert különben nem lehetett volna oly szép kiállításban megjelentetni és az árát is egy pengőnél magasabban kellett volna megszabnunk. A jövő évben sem akarunk a szép kiállítás rovására takarékoskodni, ha a fentebb említett mennyiséget még el tudjuk adni. Ezért kérjük összes testvéreinket, a fiatalokat és öregeket egyaránt, akik még nincsenek birtokában ezen szép könyvecskének, hogy gyülekezeteik útján rendeljék azt meg. Ennél alkalmasabb ajándék el sem gondolható szomszédaink és ismerőseink számára. Különösen arra kérjük az összes gyülekezeteket, hogy az új gyülekezeti és ifjúsági tagoknak ajánlják a „Reggeli Dicséret” megrendelését.

Ára április 1-től 80 fillér.

Segítsetek hozzá, hogy raktáron lévő példányszámainkat az utolsó darabig eladhassuk!

Halálozás.

1926 november 13-án halt meg Battonyán *Ócsai Ferenczné* testvérnőnk. Még gyermekkorában adta át Jézusnak szívét. Mint árva gyermek, Jézusban találta meg apját, anyját és hű gondozóját. Nagy öröme volt amikor 1921-ben Jézussal tudott szövetséget kötni a szent keresztség által. Azóta hű tagja volt a battonyai gyülekezetnek. Dacára annak, hogy évek óta szenvedett tüdőbajban, mégis hűséges gondozója volt férjének és kicsiny gyermekének. Megváltójáért is szorgalmasan tevékenykedett. Nem csak férje és egy egyéves fiacskája gyászolja őt, hanem az egész battonyai gyülekezet mély fájdalmat érez, hogy 20 éves korában lett az élők sorából elhiva.

Vigasztalást keressünk az Úr szavában Jel. 14, 13. Alulírott úgy a háznál, mint a sírnál egy nagy néptömeghez szólhatott Róm. 6, 23; és Ján. 10, 28. alapján.

Lauff Árpád

* * *

December 7-én halt meg *Oroszházán Iás Rajki Istvánné* testvérnőnk 65 éves korában. 1925 június 27-én kötött szövetséget az Úr Jézussal, azóta hűséges és példás tagja volt az orosházi gyülekezetnek. Szombaton 4-én, még örömmel vett részt a szombatiskolában és az istentiszteleten. Vasárnap este már nem tudott örvendeni az Úr igéjének a gyülekezetben. Nagy fejfájása volt és már kedden reggel 5 órakor nyugodtan aludt el az Úrban. Hirtelen lett elszólítva, hisszük, hogy az első feltámadásnál viszontlátjuk őt.

Alulírott a háznál Kol. 3, 3—4. a sírnál Ján. 6, 48—50 alapján szólhatott egy nagyobb számú gyászoló közönséghez.

Lauff Árpád

Felelős szerkesztő: STREISINGER BÉLA

Kiadja

A H. N. ADVENTISTÁKMI SZZIÓ-TÁRSULATA
MAGYARORSZÁGI UNIÓ

Egyes szám ára 50 fillér.

VALLÁSOS IRATOK NEMZETKÖZI KIADÓVÁLTALA NYOMDÁJA, BUDAPEST.